

Сёння сваю гісторыю распавядае айцец Андрэй Врублеўскі з Кангрэгацыі Найсвяцейшага Адкупіцеля. З адкрытай каталіцкай сям'і

Айцец Андрэй паходзіць з Гродна. Ахрышчаны ў пабернардынскім касцёле. Першую святую Камунію прыняў у фарным касцёле ў 1989 годзе. Гадаваўся ў сям'і католікаў. Тата працаваў кіроўцам, а мама – выхавацельніцай. У сужэнстве пара мела чацвёрта дзяцей. “Мае бацькі вельмі адкрытыя людзі. У хаце заўсёды шмат гасцей. Бацькі прымаюць вернікаў, якія едуць у пілігрымкі, на розныя сустрэчы, рэкалекцыі. І сёння, калі камусьці трэба зрабіць прыпынак на начлег, я, канешне, тэлефаную бацькам”.

Божае бласлаўленне

Хлопец скончыў адну з гарадскіх школ і паступіў у політэхнікум, каб атрымаць прафесію будаўніка. “Мы з сябрамі хадзілі сваімі шляхамі. І вось аднойчы мяне агарнуў страх, што я магу трапіць у непрыемную гісторыю. У кампаніі я зразумеў, што мяне ўратуе паслушэнства. На дапамогу прыйшла бабуля, якая задала мне пытанне: ты хочаш Божага бласлаўлення? Я адказаў згодай. З гэтага ўсё і пачалося...”.

Бабуля распавяла, што на Дзевятоўцы рамантуецца каплічка і там патрэбна дапамога. Хлопец стаў прыходзіць туды працаваць: дапамагаў мяняць дах, добраўпарадкоўваў тэрыторыю. Затым яго запрасілі на рэкалекцыі для моладзі.

“У Новай Рудзе ў 1996 го-дзе я блізка пазнаў Хрыста, сустрэўся з Яго вялікім супакоем. Адкрыў для сябе, што трэба паступаць у ВНУ. Я ніколі пра гэта не думаў, бо хацеў ісці ў армію”. †

Жаданне ісці шляхам Хрыста

Ва ўзросце 19 гадоў юнак паступіў у Інстытут сучасных ведаў на спецыяльнасць “эканамічная інфарматыка”. Адначасова пачаў працаваць аніматарам сярод моладзі ў парафіі Найсвяцейшага Адкупіцеля ў Гродне.

Пасля першага курса зразумеў, што яго больш цікавіць духоўнае развіццё. Стаў наведваць курсы ў Катэхетычным інстытуце. Прыслухоўваўся. Прышоў да высновы, што

трэба больш маліцца, часцей спавядацца. З дыскатэк ужо вяртаўся з ружанцам у руцэ.

“Так я зразумеў сябе. А потым гэта перарасло ў жаданне ўмацавацца сілай звысока, і я прыступіў да сакраманту канфірмацыі”.

Пасля яго прыняцця малады чалавек атрымаў размілаванне на малітве і жаданне ісці шляхам Хрыста.

“Да паступлення ў інстытут мне давялося разам з ксяндзом Анджэем Балукам вешаць карціны ў пабрыгцкім касцёле. Пад канец нашай сустрэчы ён сказаў: “Будзь місіянерам”. У той час я нават і не думаў пра гэта. Але яго словы паступова наспявалі ў маім сэрцы”.

Рашэнне стаць місіянерам

Пастанову ісці дарогай святарства хлопец прыняў праз два гады, у Вялікі чацвер 1998 года.

“Для мяне адкрылася таямніца, што быць святаром – гэта значыць абмываць людзям ногі. Дарэчы, гэты дэвіз да сённяшняга дня застаўся ў маім жыцці...”.

Увечары, пасля Імшы, бацька задаў хлопцу пытанне: што той хоча рабіць у жыцці. І пачуў адказ, што сын збіраецца ў семінарыю. Бацька кінуў і даў яму тры месяцы, каб вывучыць польскую мову, здаць усе экзамены і адпрацаваць практыкі.

□ *“Я сказаў Езусу «так», але думаў, што трэба пакуль яшчэ скончыць інстытут... А тут бацька паставіў перада мной канкрэтныя ўмовы. Гэта і прымусіла мяне «заварушыцца»”.*

Пасля была пілігрымка ў Францыю.

□ *“Я быў у Лізье на магіле святой Тэрэзі. Менавіта там я даведаўся пра яе, а таксама пра тое, што яна з’яўляецца заступніцай місіянераў. Тэрэзка мне вельмі блізкая сэрцам. Там, у Лізье, я і прыняў дакладнае рашэнне, што буду місіянерам”.*

З Францыі хлопец вяртаўся не дадому, а ў семінарыю. Прысутнічаў на пасвячэнні першага беларускага рэдэмптарыста айца Станіслава Станеўскага. І ўжо ведаў, што летам вернецца сюды.

На трэцім курсе інстытута хлопец пакінуў установу: гэта быў адказ на пакліканне. У 1998 годзе паступіў у семінарыю. Спачатку два гады вучыўся ў Кракаве. Затым быў год навіцыяту, а потым – яшчэ чатыры гады вучобы ў Тухаве. Там жа 15 жніўня 2004 года айцец Андрэй склаў вечныя шлюбны. У Гродне восенню таго ж года з рук біскупа Аляксандра Кашкевіча ён атрымаў дыяканскае пасвячэнне, а 28 мая 2005 года ў Тухаве адбылося яго святарскае пасвячэнне.

Чалавек ад работы

Спачатку айцец Андрэй працаваў у Польшчы, у Шчэцінку. Праз год вярнуўся ў Гродна. Пачаў хадзіць у пілігрымкі. Затым арганізоўваў іх самастойна. На працягу пяці гадоў прамаўляў канферэнцыі ў абласным клінічным цэнтры “Псіхіятрыя-наркалогія”. Быў памочнікам у арганізацыі Дзяцэзіяльнага душпастарства цвярозасці. У 2011 годзе паехаў вучыцца ў місійную школу ў Люблін. Праз два гады вярнуўся з місійным крыжам.

Адказвае за каталіцкіх скаўтаў у Гродзенскай дзяцэзіі. Акрамя таго, любіць арганізоўваць палатачныя гарадкі для моладзі. Супрацоўнічае з ваеннымі: ездзіць на прысягі, прамаўляе канферэнцыі. Па запрашэнні часта прыходзіць з Божым словам да студэнтаў, дзяцей, што знаходзяцца ў сацыяльна небяспечным становішчы.

Айцец Андрэй характарызуе сябе як “чалавека ад работы”. Сціпла называе сябе простым вікарыем, які “круціцца тут, праводзіць місіі, рэкалекцыі”.

“Бог для мяне – гэта міласэрны Айцец, які дазваляе сябе любіць. Гэта Езус Хрыстус,

Бог – гэта цішыня, якая дазваляе крычаць

Аўтар: Ангеліна Пакачайла
09.08.2015 01:00

Адкупіцель і Брат, які заўсёды падтрымлівае. Гэта Дух Святы, які распальвае знутры і робіць цудоўныя рэчы ўва мне, нястомна мяне аднаўляе. Бог – гэта такая цішыня, якая дазваляе крычаць: яна ўваходзіць і разрывае ўсё вакол”.